

கூரை உள்ளாக உருக்குலையும்போது

மரணத்தையும் சாத்தியமற்ற பிற
கூழ்நிலைகளையும் எதிரீகொள்ளுதல்
[1 இராஜாக்கள் 17:17-24]

உங்களால் கற்பனை செய்துபார்க்கக் கூடிய மிகப்பயங்கரமான இயற்கைப் பேரழிவு என்ன? எனது மனைவி ஜோ, கொலைசெய்யும் சூறாவளிக் காற்றின் பாதையில் இருக்கும் பயத்துடன் வாழுகிறார். தனிப்பட்ட வகையில், நான் உங்களைச் சுற்றிலும் மண்ணைக் குவித்துச் சேர்க்கும் கனத்த பூமியதிர்ச்சி ஒன்றில் இருத்தல் என்பது தலைமுடியைக் குத்திட்டு நிற்கச் செய்வதாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்.

ஒரு கூரை இடிந்து விழுதலைப் பெற்றிருத்தல் என்பது பயமுறுத்தும் பேரழிவுகளின் உச்சத்திற்கு அருகாமையானதாக இருக்கும். கிரேட்டர் டல்லாஸ் என்ற இடத்தில் ஒருசில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, சபை ஆராதனை ஒன்றின்போது அது நடந்தது. குளிர்காலப் புயல் ஒன்று வெளியே வீசியடித்துக் கொண்டிருந்தது. பனிக்கட்டியும் உறைபனியும், அவற்றின் எடையானது மிகவும் அதிகமாகும் வரையில் சமதளமான கூரையின்மீது சேர்ந்திருந்தன. திடீரென்று கூரை இடிந்து, ஆராதிப்பவர்கள் மீது விழுந்து, ஒருவரைக் கொன்று பலரைக் காயப்படுத்திற்று. அது பயமுறுத்துவதாக இருந்திருக்க வேண்டும்!

நமது சொந்த வாழ்வில் எழும் என்று நாம் எதிர்பார்த்திராத சூழ்நிலைகள் எழுகிறபோது, நாம் எதிர்கொள்வோம் என்று ஒருக்காலும் முன்னெதிர் நோக்கியிராத பிரச்சனைகளை நாம் எதிர்கொள்ளும்போது, நமது வாழ்வின் கூரைகள் இடிந்து விழுகின்றன. எலியா மற்றும் சாரிபாத் ஊரின் விதவை ஆகியோருக்குக் கூரை இடிந்து விழுந்தபோது என்ன நடந்தது என்று நாம் அவர்களின் வரலாற்றில் கண்ணோக்குவோமாக (1 இராஜாக்கள் 17:17-24).

இதற்கு அறிமுக வழியாக நாம், “பரிசுத்த ஆவியானவருடைய வேதாகமத்தின் சுருக்கப்பதிப்பான” மாபெரும் விசுவாசத்தின் அதிகாரமான எபிரெயர் 11ஐக் கண்ணோக்குவோமாக. இந்த அதிகாரம், விசுவாசத்தின் மாபெரும் மனிதர்களைப் பற்றிக் கூறுகிறது: ஆபேல், ஏனோக்கு, நோவா, ஆபிரகாம், ஈசாக்கு, யாக்கோபு, மோசே மற்றும் பிறர். இது, அவர்கள் செய்யும்படித் தேவன் கூறியவற்றை அவர்கள் விசுவாசத்தினாலே செய்தனர் என்று மீண்டும் மீண்டும் வலியுறுத்துகிறது. கடைசியாக நாம் 32ம் வசனத்திற்கு வருகிறோம்: “பின்னும் நான் என்ன சொல்லுவேன்? கிடயோன், பாராக், சிம்சோன், யெப்தா, தாவீது,

சாமுவேல் என்பவர்களையும், தீர்க்கதரிசிகளையுங்குறித்து நான் விவரஞ்சொல்ல வேண்டுமானால் காலம் போதாது.” 32ம் வசனத்தில் வருகிற பின்வரும் வார்த்தையைக் குறித்துக் கொள்ளுங்கள்: “தீர்க்கதரிசிகளையுங்குறித்து.” எலியா அந்த வகையில் உள்ளடக்கப்படுவார். இந்த மனிதர்கள் “விசுவாசத்தினால்” என்ன செய்தனர்? எபிரெயருக்கு நிருபத்தை எழுதியவர், அவர்கள் இராஜ்யங்களை வெற்றிகொண்டது, பட்டயக்கருக்குத் தப்பியது மற்றும் யுத்தத்தில் வல்லவர்களானது ஆகியவற்றைப் பற்றி நமக்குக் கூறுகிறார் (வசனங்கள் 33, 34). 35ம் வசனம் எவ்வாறு தொடங்குகிறது என்று கவனியுங்கள்: “ஸ்திரீகள் சாகக்கொடுத்த தங்களுடையவர்களை உயிரோடெழுந்திருக்கப் பெற்றார்கள்.” இயேசுவும் மற்றவர்களும் மரித்தோரை உயிர்ப்பித்தது பற்றிய வரலாறுகளை நாம் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். இது முதன்முறையாக நடந்த நிகழ்வை நாம் கண்ணோக்குவோமாக!

உண்மை நிலை (17:17, 18)

சாத்தியமற்ற சூழ்நிலைகள் என்பவை வாழ்வின் உண்மை நிலையாக உள்ளன. நீங்கள் போதிய அளவு நெடுநாட்கள் வாழ்வீர்கள் என்றால், அவற்றில் பலவற்றை முகமுகமாய் எதிர்கொள்ளுவீர்கள். டெக்சாஸ் மாகாணத்தில் உள்ள கிளெபர்ன் என்ற இடத்தின் மையத்திலிருந்த சபைக்குழுமத்திற்கு நான் பிரசங்கித்துக் கொண்டிருக்கையில், ஒரு வாரத்தில், இருதயம் தொடர்பான பிரச்சனையை ஒருக்காலும் கொண்டிருந்திராத எங்கள் உறுப்பினர்களில் ஒருவர், மாரடைப்பினால் இறந்துபோனார். அடுத்த வாரத்தில், அந்த சபைக்குழுமத்தில் வளர்ந்திருந்த ஒரு இளம் மனிதர், டல்லாஸ்ஸில் நடைபெற்ற ஐந்து கார்கள் ஒன்றாக மோதிய விபத்தில் சிக்கினார். அவரது குழந்தை உடனடியாகக் கொல்லப்பட்டது, அவரது மனைவி அறுவைச் சிகிச்சையின்போது இறந்துபோனார், அவரது மூத்த மகன் மோசமாகக் காயப்பட்டார், அவரும் அவரது மகனும் மருத்துவமனையில் சேர்க்கப்பட்டனர். அடுத்த வாரத்தில், சென்ட்ரல் என்ற இடத்தில் வளர்ந்திருந்த ஒரு இளைஞர், தமது புத்திளம் மனைவியுடன் கிளெபர்ன் குடியிருப்பு வளாகம் ஒன்றில் சுடப்பட்டு மரணம் அடைந்தார். ஒவ்வொரு குடும்பமும் உணர்ந்த துன்பத்தின் உணர்வு பற்றி நான் உங்களுக்குக் கூறத்தேவையில்லை. சாத்தியமற்ற சூழ்நிலைகள் உண்மையானவைகளாக உள்ளன; அவைகள் ஒவ்வொருவருடைய வாழ்விலும் வருகின்றன.

மரணம் என்பது உண்மையானதாக உள்ளது. நாம் மரணத்தைப் பற்றி நினைக்க விரும்புவது இல்லை. நாம் நமது எல்லா பலத்தைக் கொண்டும் அதனுடன் போராடுகிறோம். நம்மால் இயன்ற வரை மிகச் சிறப்பாக அதை நாம் புறக்கணித்து விடுகிறோம். அது நடக்கும்போது, அதை முடிமறைக்க மனிதர்களுக்குப் பணம் செலுத்துகிறோம். நம்மில் பலர் நம்மால் இயன்ற அளவுக்குச் சவ அடக்கங்களைத் தவிர்க்கிறோம். இருந்தபோதிலும், மரணம் என்பது ஒரு உண்மை நிலையாகவே உள்ளது. நீண்ட காலத்திற்கு முன்னரே, சர்ப்பமானது பெண்ணை நோக்கி, “நீங்கள் சாகவே சாவதில்லை” என்று கூறியது (ஆதியாகமம் 3:4), ஆனால் அவன் [பிசாசானவன்] பொய்கூறினான். பெண்ணும் அவளது கணவரும் பாவம் செய்தனர், மற்றும் இந்த உலகத்திற்குள் மரணம் பிரவேசித்தது. எபிரெயர் 9:27, “ஒரேதரம் மரிப்பதும், ... மனுஷருக்கு நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியே” என்று அறிவிக்கிறது.

நாம் படிக்கும் வரலாற்றில் உள்ள [விதவைப்] பெண் மரணத்தைப் பற்றி அறிந்திருந்தாள். முன்பு அவள் தனது கணவரை இழந்திருந்தாள். மற்ற விபரங்களை நாம் அறிவதில்லை. ஒருவேளை அது அவளது இருதயத்தை முறிந்துபோகச் செய்த திடீர் மரணமாக இருந்திருக்கலாம் அல்லது அது அவளது ஆவியை முறிந்துபோகச் செய்த மெதுவான மரணமாக இருந்திருக்கலாம்; ஆனால் அவள் தன் கணவரை இழந்து போயிருந்தாள். பஞ்சத்தின் காரணமாகப் பிற்பாடு அவள், தனது சொந்த மரணம் மற்றும் தனது மகனது மரணம் ஆகியவற்றை முன்னோக்கியிருந்தாள். தீர்க்கதரிசியாகிய எலியாவினிமித்தமாக அவள் ஒரு ஒத்திவைப்பைக் கொண்டிருந்தாள். பின்பு 17ம் வசனத்தில் நாம் பின்வருமாறு வாசிக்கிறோம்: “இவைகள் நடந்தபின்பு, வீட்டுக்காரியாகிய அந்த ஸ்திரீயின் மகன் வியாதியில் விழுந்தான்; அவனுடைய சுவாசம் போகும்படி அவனுடைய வியாதி அதிகரித்துக்கொண்டே இருந்தது.”¹

“இவைகள் நடந்தபின்பு”: ஆசீர்வாதங்கள் யாவற்றிற்கும் பின்பு, மரணத்தில் இருந்து விடுவிக்கப்பட்டபின்பு, அவள் தனது பையன் நேராக மற்றும் உயரமாக வளருவதைக் கண்டபின்பு, இது நடைபெறுகிறது!

“அவனுடைய சுவாசம் போகும்படி” என்பது, அந்தப் பையன் சுவாசத்தில் பிரச்சனை ஒன்றைக் கொண்டிருந்தான் என்று சுட்டிக்காண்பிக்கலாம். ஆஸ்துமா அல்லது அதுபோன்ற பிரச்சனைகளைக் கொண்டுள்ள குழந்தைகளை உடையவர்கள் அந்தச் சாத்தியக்கூற்றைப் பற்றிப் பரிதபிக்க முடியும். சுவாசிப்பதற்குப் போராடுகிற ஒரு குழந்தையைக் கவனிப்பதைக் காட்டிலும் அதிகம் பயங்கரமானது வேறு எதுவும் இல்லை.

அந்தச் சுகவீனம் எதுவாக இருந்தபோதிலும், அந்தத் தாயானவள் தனது மகன், நாளுக்குநாள் மோசமாகிக் கொண்டிருந்ததைக் கவனித்தாள். அந்த உயிரற்ற உடலை அவள் தனது கைகளில் ஏந்திக் கொண்டு, முன்னும் பின்னுமாக அதை அசைவாட்டிக் கொண்டிருந்தாள், அவளது கன்னங்களில் கண்ணீர் வழிந்தோடிற்று, அவளது இருதயம் உடைந்து போயிற்று. இந்தப் பையன் மாத்திரமே அவளது கணவனால் அவளுக்குக் கிடைத்திருந்த யாவுமாக இருந்தான், இவனே அவளது எதிர்காலத்தின் நம்பிக்கையாக, அவளது அன்பின் மையமாக இருந்தான். நீங்கள் அங்கு இருந்தால் அன்றி, அவளது பெருவருத்தத் தின் ஆழத்தை உங்களால் புரிந்துகொள்ள இயலாது.

துன்பம்தாக்கியிருந்தது. அவள் சாத்தியமற்ற ஒரு சூழ்நிலையை முகம் முகமாக எதிர்கொண்டு இருந்தாள். எவரொருவரும் உதவ இயலாது என்று அவள் நினைத்திருக்க வேண்டும். பலர் இருந்த சூழ்நிலையில், ஒருவேளை இப்போது நீங்கள் இருக்கும் சூழ்நிலையில் அவள் இருந்தாள், உங்கள் சிந்தையை நீங்கள் இழந்துபோவீர்கள் என்று நினைக்கும் அளவுக்கு குறடானது அதிகம் நெருக்கமாக நெருக்கமாக நெருங்குவதை உணர்ந்தீர்கள்.

உங்களால் என்ன செய்ய முடியும்? இழப்புக்கு ஆளான தாய் பின்வருவதைச் செய்தாள்: “அப்பொழுது அவள் எலியாவை நோக்கி: தேவனுடைய மனுஷனே, எனக்கும் உமக்கும் என்ன? என் அக்கிரமத்தை நினைக்கப்பண்ணவும், என் குமாரசனை சாகப்பண்ணவுமா என்னிடத்தில் வந்தீர்! என்றாள்” (வசனம் 18).

அவள், “தேவனுடைய மனுஷனே” என்று கூறியபோது, அவளது குரலில் இருந்த சுடுசொல்லை கற்பனை செய்து பாருங்கள். “வாழ்வைக் கொடுக்கவே நீர் இங்கு வந்தீர் என்று நான் நினைத்தேன்,” “ஆனால் மரணத்தைக் கொண்டுவரவே

நீர் இங்கு வந்தீர் என்பது உறுதியாகிறது இதெல்லாம் ஒரு கொடுமான சூழ்ச்சியா?"²

இது இந்த விதவையை நாம் முதன்முதலாகக் கண்டபோது அவள் மரணத்தைக் கண்ணோக்கிய வகைக்கு நேர்மாறானதாக உள்ளது. அப்போது அவள் தனக்கும் தனது மகனுக்கும் கடைசி உணவைத் தயாரிக்க விறகுபொறுக்கிக் கொண்டிருந்தாள். அப்போது அவள் மரணத்திற்குப் பொறுமையுடன் கூடிய சகிப்புத்தன்மையைக் காண்பித்தாள். சூழ்நிலையானது பலவாரங்களாகக் கடந்து சென்றிருந்தது. அவள், மரணம் தவிர்க்க இயலாதது என்று நினைத்தாள் மற்றும் அந்தத் தவிர்க்க இயலாத விஷயத்திற்கு அவள் தன்னை ஒப்புக்கொடுத்திருந்தாள். இருப்பினும் இப்போது, மரணம் என்பது எதிர்பாராததாக இருந்தது, அவள் அதற்குத் தயாராக இருக்கவில்லை, எனவே அவள் எலியாவைச் சொற்களால் அடித்தாள்.

சிலர், தங்களால் அன்புகூரப்பட்டவர்களின் அருகில் அமர்ந்து, அவர்கள் உபத்திரவப்படுவதை நாட்கணக்கில், வாரக்கணக்கில், மாதக்கணக்கில் சிலவேளைகளில் வருடக்கணக்கில் கவனிக்கின்றனர். உபத்திரவம் மற்றும் வேதனை ஆகியவற்றிற்குப் பின்பு, அவர்கள் இறப்பதைக் காணுதல் என்பது ஏறக்குறைய நிம்மதியான விஷயமாக உள்ளது, குறிப்பாக அவர்கள் இதற்கு ஆயத்தமாக இருந்தால் அது நிம்மதியான விஷயமாக உள்ளது. இதற்கு மறு புறத்தில், நாம் நேசிக்கிற ஒருவரின் பிரசன்னத்தை மகிழ்வுடன் அனுபவிக்கப் பல ஆண்டுகளை நாம் கொண்டிருக்கிறோம் என்று நினைத்திருக்க, எதிர்பாராத வகையில் மரணம் வருகிறபோது, அது எப்படியெல்லாம் நமது இருதயத்தை முறித்துப் போடுகிறது!

நமக்கு நெருக்கமானவர்களுக்கு மரணம் (குறிப்பாக திடீர் மரணம்) நேரிடும்போது, குணமாக்கும் செயல்முறையில் பின்வரும் படிநிலைகளினூடே நாம் கடந்து செல்வதாக, மனோதத்துவ அறிஞர்கள் நமக்குக் கூறுகின்றனர்:

1. அதிர்ச்சி
2. உணர்வுகள் விடுவிக்கப்படுதல்
3. மனத்தளர்ச்சி மற்றும் தனிமை உணர்வு
4. பெரும்வருத்தம் அல்லது துயரம்
5. குற்ற உணர்வு
6. வெறுப்புணர்வு மற்றும் வெறுத்தல்
7. சாதாரண செயல்முறைகளுக்குத் திரும்பப் போராட்டம்

எல்லாரும் இந்தப் படிநிலைகளில் ஒரே வரிசைமுறையிலோ அல்லது ஒரே வலிவுடனோ கடந்து செல்வதில்லை, ஆனால் புலம்புதலினூடே எல்லாரும் கடந்து செல்லுதலுக்கு இன்னமும் தனிச்சிறப்பு மிக்க படிநிலைகள் உள்ளன. நாம் அவற்றுடன் போராடும்போது வெட்கப்படக் கூடாது.

“வெறுப்புணர்வு மற்றும் வெறுத்தல்” என்பது ஒரு படிநிலையாக உள்ளது. நாம் கோபம் கொள்கிறோம். சூழ்நிலையின் நியாயமற்ற தன்மையினின்று நாம் கோபமடையலாம். நாம் செய்யாத ஒரு விஷயத்திற்காக நம்மீதே நாம் கோப மடையலாம். இது நடக்க அனுமதித்ததற்காக மருத்துவர்கள் மற்றும் மருத்துவத் தாதிகள் மீது நாம் கோபமடையலாம். இது நடக்க அனுமதித்ததற்காகத் தேவன்

மீது நாம் கோபமடையலாம். நம்மைத் தனிமையில் விட்டுவிட்டு மரணம் அடைந்தவர்மீது கூட நாம் கோபமடையலாம். பின்வருவது ஒரு உண்மையாக உள்ளது: ஏதோ ஒரு இடத்தில் நாம் கோபம் கொள்ளுவோம்.

சாறிபாத் ஊரின் விதவை, கோபமடைந்தாள், மற்றும் அவள் சொற்களால் தாக்கினாள். எலியாவே அவளது கோபத்திற்கான குறியாக இருந்தார். ஏன்? எலியா அவளுக்கு என்ன செய்தார்? நன்மையைத் தவிர வேறொன்றும் அவர் செய்யவில்லை. எலியாவின் தேவன் அவளுக்கு என்ன செய்தார்? நன்மையைத் தவிர ஒன்றுமில்லை. இருப்பினும், எலியா கைக்கு அகப்படுபவராக இருந்தார், எனவே அவர் அடிக்கப்படும் பையனாக ஆனார். செயல்விளைவில் அவன், “எனது பாவங்களுக்காக என்னைத் தண்டிக்க நீர் வந்தீர், ஆனால் என்னைக் கொல்வதற்குப் பதிலாக, நீர் என் மகனைக் கொன்றுவிட்டீர். நான் செய்த பயங்கரமான சில விஷயங்களினால் எனது மகன் இறந்து போனான்” என்றே கூறினார்.

இது ஒரு பயங்கரமான இறையியல் கோட்பாடாக உள்ளது, ஆனால் இது ஒரு பொதுவான கருத்தாக உள்ளது. நமது வாழ்வில் மோசமான விஷயங்கள் ஏதேனும் வருகிறது என்றால், அது நாம் செய்துள்ள சிலவற்றிற்காகத் தெய்வீகப் பழிவாங்குதலாக இருக்க வேண்டும் என்று நாம் நம்புகிறோம். நாம், “ஏன், கர்த்தாவே? இதைப் பெறப் பாத்திரனாவதற்கு நான் என்ன செய்தேன்?” என்று கதறுகிறோம். இது பல ஆண்டுகளாக ஒரு பொதுவான கருத்தாக இருந்துள்ளது. யோபுவின் நாட்களில் அவர்மீது மிகமோசமான பேரழிவுகள் விழுந்திருந்தபடியால், அவர் பாவிகளிலேயே மிகவும் மோசமானவராக இருக்க வேண்டும் என்று அவரது “சிநேகிதர்கள்” நினைத்தனர். பார்வையற்றவராக இருந்த ஒரு மனிதரைப் பார்த்த இயேசுவின் சீஷர்கள், அவரிடத்தில் [இயேசுவினிடத்தில்], “ரபீ, இவன் குருடனாய்ப் பிறந்தது யார் செய்த பாவம், இவன் செய்த பாவமோ, இவனைப் பெற்றவர்கள் செய்த பாவமோ” என்று கேட்டனர் (யோவான் 9:2). இயேசு, அந்தச் சூழ்நிலையைக் கொண்டுவந்தது, அவன் செய்த பாவமும்ல்ல, அவனைப் பெற்றவர்கள் செய்த பாவமும்ல்ல என்று கூறினார் (வசனம் 3).

இந்தத் தத்துவம் உண்மையானதாக இருப்பதில்லை. உபத்திரவம் மற்றும் தனிப்பட்ட பாவம் ஆகியவற்றிற்கு இடையில் தானாக தொடர்பு எதுவும் இருப்பதில்லை. பவுல், “தனது மாம்சத்தில் இருந்த முன்” பற்றிக் குறிப்பிடும்போது, அது தேவனுடைய நோக்கங்களை நிறைவேற்றுவதற்காக அவருக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது என்று வலியுறுத்தினார் (2 கொரிந்தியர் 12:7-9). நாம் படித்துக் கொண்டுள்ள வரலாறு அந்தக் கருத்திற்கான ஒரு நிகழ்ச்சியாக உள்ளது. ஒருவர், தேவனுடைய திட்டங்கள் மற்றும் நோக்கங்களின் மையத்தில் இருக்கக்கூடும், மற்றும் அப்போதும் கூடத் துன்பம் அவரைத் தாக்கக்கூடும். இங்கு, தேவன் தேர்ந்தெடுத்துக்கொண்ட ஒரு இல்லம் இருந்தது, இந்த இல்லத்தில் தீர்க்கதரிசி வாழ்ந்தார். இங்கு தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்த மற்றும் அன்றாடம் ஒரு அற்புதத்தால் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டிருந்த ஒரு பெண் இருந்தாள். இருப்பினும் துன்பம் இன்னமும் தாக்கியது.

மரணமும் மற்ற சாத்தியமற்ற சூழ்நிலைகளும் உண்மையானவைகளாக உள்ளன. அவைகள் எவரொருவரையும் எந்த வேளையிலும் தாக்கக்கூடும், அவர்கள் எவ்வளவு தேவபக்தியுடன் இருந்தாலும், அவர்கள் எவ்வளவு

விசுவாசத்துடன் இருந்தாலும், அதெல்லாம் ஒரு பொருட்டே அல்ல. அவைகள் உங்கள் வீட்டாரையும் தாக்கக் கூடும்.

பரிகாரம் (18:19-21)

நம்மையே நாம் எலியா இருந்த இடத்தில் வைத்துப்பார்க்க முயற்சிசெய்வோம். நம்மில் ஒருவரிடம் இந்த விதவை, “நீங்கள் ஏன் இந்தக் கொடிய விளையாட்டை என்னிடம் விளையாண்டீர்கள்?” என்று அலறுவதாகக் கற்பனை செய்துகொள்ளுங்கள். நாம் எவ்வாறு பதில்செயல் செய்வோம்?

ஒருவேளை நாம் கோபத்தில் பின்வருமாறு பதில்செயல் செய்வோம்: “ஏன், நன்றியில்லாத ஈனப்பிறவியே! நீ இன்று உயிர்வாழ்வது எப்படி என்பது பற்றி நீ என்ன நினைக்கிறாய்? நான் மட்டும் வராதிருந்தால், உன் மகன் இரு ஆண்டுகளுக்கு முன்னதாகவே இறந்து போயிருப்பான் - நீயும் கூட அவ்வாறே இறந்து போயிருப்பாய்!” இருப்பினும் எலியா இவ்வாறு பதில் அளிக்கவில்லை.

ஒருவேளை நாம் அவனை வெட்கப்படுத்த முயற்சி செய்திருப்போம்: “நீ உனக்குக் கிடைத்துள்ள ஆசீர்வாதங்களை எண்ணிப்பார்ப்பது அவசியமாக உள்ளது. குறைந்தபட்சம் நீ உனது மகனை இரு ஆண்டுகள் அதிகமாக உன்னுடன் இருக்கக் கொண்டிருந்தாயே. உன்னைக் காட்டிலும் மோசமான நிலையில் மக்கள் இருக்கின்றனர். மேகத்திற்கு அப்பால் உள்ள வெள்ளிக்கோட்டைப்பார்!” மீண்டுமாக இது எலியாவின் பதில்செயலாக இருக்கவில்லை.

ஒருவேளை நாம் இந்தப் பெண்மணிக்குப் பிரசங்கித்திருப்போம், அவளது இறையியல் கோட்பாட்டைத் திருத்தி, தனிப்பட்ட பாவத்திற்கும் தனிப்பட்ட உபத்திரவத்திற்கும் எப்போதுமே நேரடித் தொடர்பு இருப்பதில்லை என்று நிரூபிக்க இருபத்தி ஐந்து வசனப்பகுதிகளை அவளுக்குக் கொடுத்திருப்போம். மீண்டுமாக, இது எலியா செய்த விஷயமாக இருக்கவில்லை.

சாத்தியமற்ற சூழ்நிலைகளின் பிடியில் மக்கள் இருக்கும்போது, அவர்கள் ஆழமான தர்க்கரீதியான கலந்துரையாடலுக்கு ஏற்ற மனநிலையில் இருப்பதில்லை. இதை நான் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னதாகவே கற்றுக்கொண்டேன். ஜோவும் நானும், ஆக்லாஹாமா நகரத்தில் வாழ்ந்திருந்தோம், இது கல்லூரியில் இருந்து வெளிவந்த உடன் எங்களுடைய முதல் ஊழியமாக இருந்தது. நாங்கள் வசித்த தெருவில் இருந்த ஹோமர் மற்றும் எடித் பீவர் என்ற முதிர்வயதான தம்பதியர் எங்களுக்கு இரண்டாவது பெற்றோரைப்போல இருந்தனர். ஒருநாள் நாங்கள் துன்பகரமான ஒரு தொலைபேசிச் செய்தியைப் பெற்றோம்: எடித், டெக்சாஸின் விக்கிதா நீர்வீழ்ச்சியருகில் ஒரு கார் விபத்தில் கொல்லப்பட்டிருந்தார். சவ அடக்க நாளன்று, ஜோவும் நானும் அந்த ஆராதனைக்குச் செல்லக் காரில் பயணப்பட்டோம். நாங்கள் ஒருசில நிமிடங்கள் முன்னதாகவே அங்கு சென்றுசேர்ந்தோம். நான் திகைப்படையும்படியாக, அந்த சவ அடக்கத்தில் நான் பிரசங்கிக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்டேன். அந்த வேளையில் நான் ஒருசில சவ அடக்கங்களை நடத்தியிருந்தேன், ஆனால் அந்த வாரத்தில் நான், “உலகத்தில் உபத்திரவம் இருப்பது ஏன்?” என்பது பற்றிப் படித்திருந்தேன். நான் ஒருசில குறிப்புகளை ஏற்படுத்தினேன் மற்றும் - நான் ஒரு தன்னடக்கமானவன் என்ற வகையில் - எடித்தின் மரணம் போன்ற துன்பகரமான நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறுவது ஏன் என்று வேதாகமரீதியாக விளக்குவதில் நிபுணத்துவம் வாய்ந்த ஒரு பணியைச் செய்ததாக உணர்ந்தேன். அதன்பின்பு,

சுவப்பெட்டியின் அருகில் நான் நின்றுருக்கையில், எழுத்தின் மகள் என்னிடத்தில் வந்தாள். அவள் எனக்கு நன்றி செலுத்திவிட்டு, “நான் ஒரே ஒரு கேள்வி மாத்திரம் கேட்க வேண்டும். எனது தாய் ஏன் மரிக்க வேண்டியதாயிற்று?” என்று கேட்டாள். மக்கள் சாத்தியமற்ற சூழ்நிலைகளின் பிடியில் இருக்கிறபோது, அவர்கள் ஆழமான தத்துவார்த்தரீதியான கலந்துரையாடல்களுக்கு ஏற்ற வகையிலான மனநிலையைக் கொண்டிருப்பதில்லை.

அந்தப் பெண்ணின் துயரம் வெளிப்படுத்தப் பட்டதற்கு எலியாவின் பதில் என்னவாக இருந்தது? “உன் குமாரனை என்னிடத்தில் தா” (வசனம் 19). அவர் அவளுடன் வாக்குவாதம்பண்ண முயற்சி செய்யவில்லை. அவர் அவளைத் திருத்தவில்லை. அவர், “உன் குமாரனை என்னிடத்தில் தா” என்று மட்டும் கூறினார்.

தொடர்ந்து வரும் வசனங்களில் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளபடி, உதவிசெய்ய எலியா ஐந்து விஷயங்களைச் செய்தார், அது “சாத்தியமற்ற சூழ்நிலைகளில்” உதவுவதற்கு எவரொருவரும் செய்யக் கூடிய ஐந்து விஷயங்களாக இருக்கின்றன:

(1) அவர் அங்கிருந்தார். இது எளிமையானதாகக் காணப்படலாம், ஆனால் மற்றவர்களுக்கு உதவ முயற்சிசெய்வதில் இதைக்காட்டிலும் அதிகம் முக்கியமானது வேறு எதுவும் இல்லை. நீங்கள் அங்கு இருப்பது உங்களால் கூறக்கூடிய எதைக் காட்டிலும் அதிகம் அர்த்தப்படுகிறது. என்ன கூறுவது என்று நீங்கள் அறியாதிருந்தால், ஒன்றும் கூறாதீர்கள் - ஆனால் அங்கிருங்கள். ஒரு தோளைச் சுற்றி உங்கள் கையைப்போட்டு, ஒரு தழுவுதல் அல்லது கன்னத்தில் ஒரு முத்தம் கொடுங்கள்.

மாரடைப்பினால் எதிர்பாராத வகையில் இறந்துபோன சென்ட்ரல் சபையின் உறுப்பினர் பற்றி நான் முன்னதாகக் குறிப்பிட்டேன். சவ அடக்கம் நடந்து ஒருசில நாட்களுக்குப் பின்பு, நான் அவரது விதவையான மனைவியைச் சந்திக்கச் சென்றேன். அவர், “இதிலிருந்து நான் சிலவற்றைக் கற்றுக்கொண்டேன். துன்பம் வரும்போது என்ன கூறுவது என்பதை நான் ஒருக்காலும் அறிந்திருக்கவில்லை, மற்றும் அது என்னைக் கவலைக்குள்ளாக்கியது; ஆனால் கடந்த ஒரு சில நாட்களில், மக்கள் என்ன கூறுகின்றனர் என்பது அவ்வளவு முக்கியமான தல் என்பதை நான் கண்டறிந்தேன். மக்கள் அங்கிருக்க வேண்டும் என்பதே முக்கியமானதாக உள்ளது” என்று கூறினார்.

பின்வருவதையும் நான் கூடுதலாகக் கூறவேண்டும்: நீங்கள் யாரையேனும் உண்மையாகவே நேசிப்பீர்கள் என்றால், அவர்களுக்குப் பெருந்துன்பம் ஒன்று நிகழ்ந்தபின்பு, எஞ்சியவர்கள் தங்கள் வேலைகளுக்குத் திரும்பிச்சென்றபின்பு, விட்டுவிடப்பட்டவர் தனிமையில் அசைவாடும்போது நீங்கள் சில வாரங்கள் மற்றும் சில மாதங்களுக்குப்பின் அங்கு இருங்கள்.

(2) அவர் அந்த பெண்ணுடன் பரிதவித்தார். அவர் கர்த்தரிடத்தில் கதறியது பற்றிக்கூறும் 20ம் வசனத்தைக் கவனியுங்கள். அந்த விதவையைப் போன்றே அவரும், இது ஏன் நடந்தது என்று புரிந்து கொள்ளாதிருந்தார். புலம்பும் இந்தத் தாயின் பரிதவிப்பை அவர் உணர்ந்தார். “அழுகிறவர்களுடனே அழுங்கள்,” என்று பவுல் கூறினார் (ரோமர் 12:15).

(3) மற்றவர்கள் துண்டாடிப் போய்க்கொண்டிருக்கையில் அவர் அமைதியாக நிலைத்து நின்றார். அவர் துக்கத்தினால் நிறைந்திருந்தாலும், அந்த விதவையின்

முன்னிலையில் அவர் அமைதியாக இருந்தார். அவள் தனது துக்கத்தில் கதறியது (வசனம் 18), மற்றும் அவர், “உன் குமாரனை என்னிடத்தில் தா” என்று மாத்திரம் கூறியது (வசனம் 19) ஆகியவற்றின் நேர்மாறைக் கவனியுங்கள்.

நீங்கள் சித்தபிரம்மையைக் கூட்டிக்கொண்டால் உங்களால் உதவ இயலாது. நீங்கள் உங்கள் உணர்வுகளைக் கட்டுப்படுத்த இயலாவிட்டால், உடனே தனிமையாகச் சென்று விடுங்கள். உங்களைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ளுங்கள், பின்பு உங்களை மறுபடியும் பற்றிப்பிடித்துக்கொண்டவர்களாக திரும்பிவந்து ஆறுதல் படுத்துங்கள்.

(4) அவர் தம்மால் இயன்றதைச் செய்தார். அவர் அந்தப் பையனை எடுத்து, அவனைத் தமது அறைக்குச் சமந்து சென்று, அவனைப் படுக்கையின்மீது கிடத்தினார். இதற்கு அவர் சிலவற்றைச் செய்ய வேண்டியிருந்தது. மோசேயின் நியாயப்பிரமாணத்தின்கீழ், மரித்த உடலைத் தொட்ட ஒருவர் சடங்காச்சாரரீதியாக அசுத்தமாக இருந்தார். பொதுவாக, மக்கள் தங்களால் தவிர்க்க முடியாதிருந்தால் தவிர, உயிரற்ற உடல் ஒன்றைத் தொடுவதைத் தவிர்த்து விடுகின்றனர். எலியா தம்மால் உதவ முடிந்த விஷயத்தைச் செய்வதற்குத் தியாகம் புரிந்தார்.

வேதனையில் இருப்பவர்களின் சிந்தைகளில் இருந்து நாம் எடுத்துப் போட வேண்டிய விபரங்கள் எப்போதுமே உள்ளன: கூப்பிட வேண்டிய தொலைபேசி அழைப்புகள், கவனிக்க வேண்டிய ஏற்பாடுகள், அளிக்க வேண்டிய போக்குவரத்து வசதிகள். பாத்திரங்கள் கழுவப்பட வேண்டி உள்ளன, உணவு சமைக்கப்பட்டு பரிமாறப்பட வேண்டியுள்ளது. ஒருவேளை நகருக்கு வெளியில் இருந்து வரும் மக்கள் தங்குவதற்கு வீடு தேவைப்படுகிறது. கடந்த காலத்தில், “என்ன செய்வதென்று எனக்குத் தெரியவில்லை” என்பது உங்கள் பதிலாக இருந்திருக்கலாம். உங்களால் செய்ய முடிந்தவை ஏதேனும் செய்யப்படுவது அவசியம் என்று நீங்கள் அறிகிறீர்களா? அப்படியென்றால், உடனே அதைச் செய்யுங்கள்.

பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வெளியான ஈடர்ஸ் டைஜஸ்ட் என்ற பத்திரிகையின் இதழ் ஒன்றில், “உங்கள் பாதணியைப் பளபளப்பாக்க நான் வந்தேன்” என்ற தலைப்புடன் ஒரு கட்டுரை வெளியாயிற்று. ஒரு மனிதர், மரணம் ஒன்றிற்குச் செல்லும்போது என்ன செய்வது என்பதை ஒருக்காலும் அறியாதவராக இருந்தார். பின்பு அவரது சொந்தக் குடும்பத்தில் மரணம் ஒன்று ஏற்பட்டது, அவரது நண்பர் ஒருவர் அங்கு வந்து, குடும்பத்தினரின் எல்லாப் பாதணிகளையும் பளபளப்பாக்கினார், எனவே அவர்கள் சவ அடக்கத்திற்குச் செல்லத் தயாரானார்கள். பின்பு பாதணிகளைப் பளபளப்பாக்கும் ஒரு சிறு பெட்டியுடன் அந்த மனிதர், மரணம் எங்கெல்லாம் நடக்கிறதோ அந்த வீட்டிற்கெல்லாம் சென்று, எல்லாப் பாதணிகளையும் சேகரித்து அவற்றைப் பளபளப்பாக்கத் தொடங்கினார்.

(5) வருத்தத்தில் இருந்த அந்தத் தாயின் சார்பாக எலியா தேவனிடத்தில் சென்றார் என்பது மிக முக்கியமானதாகும். 20ம் வசனத்தில் அவர் தமது கலக்கத்தைத் தேவனிடத்தில் ஊற்றினார்: “என் தேவனாகிய கர்த்தாவே, நான் தங்கியிருக்க இடங்கொடுத்த இந்த விதவையின் மகனைச் சாகப் பண்ணினதினால் அவளுக்குத் துக்கத்தை வருவித்தீரோ?” பின்பு அவர், அந்தப் பிள்ளையின்மீது மூன்றுதரம் குப்புறவிழுந்தார். நாம் எலிசாவைப் பற்றி வாசிக்கும் பின்வரும் வசனப்பகுதியில் வருவதுபோன்று அவர் செய்திருக்கலாம்:

தன் வாய் பிள்ளையின் வாயின்மேலும், தன் கண்கள் அவன் கண்களின் மேலும், தன் உள்ளங்கைகள் அவன் உள்ளங்கைகளின்மேலும் படும்படியாக (காண்க 2 இராஜாக்கள் 4:34). அவர் அவ்வாறு செய்கையில், கர்த்தரை நோக்கிக் கூப்பிட்டார்: “என் தேவனாகிய கர்த்தாவே, இந்தப் பிள்ளையின் ஆத்துமா அவனுக்குள் திரும்பிவரப்பண்ணும்” (வசனம் 21).

எலியா அந்தப் பிள்ளையின்மீது தம்மைக் கிடத்திக்கொண்டது ஏன் என்று நான் அறிவது இல்லை. அதைப்பற்றி வேதாகமம் நமக்கு எதுவும் கூறுவ தில்லை. அவர் அந்த உடலைச் சூடாக்கும்படி அவ்வாறு செய்தாரா? ஒருவேளை அவ்வாறுருக்கலாம் (காண்க 2 இராஜாக்கள் 4:34). இது ஒருவேளை, வாய்க்கு வாய்வைத்து உணர்வூட்டுவதற்கான முதல் முயற்சியாக இருந்ததா?³ நான் சந்தேகப்படுகிறேன்.

இதற்கு முன்னால் ஒருக்காலும் இது நடைபெற்றதில்லை என்பதை நினைவில் வைப்புகள். ஆதாமும் ஏவாளும், ஆபேலை தரையில் கிடத்தி யிருந்தனர், ஆனால் ஆபேல் உயிர்ப்பிக்கப்படவில்லை. எலியாவின் நாள்வரைக்கும் பல ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் இளைப்பாறும்படி கிடத்தப்பட்டிருந்தனர்; அவர்களில் ஒருவர்கூட உயிருடன் திரும்பவில்லை. நாம் அறிந்துள்ள வரையிலும், மரித்தோரை உயிருடன் எழுப்பும்படி தேவனிடத்தில் கேட்கும் துடுக்குத்தனத்தை யாரொருவரும் கொண்டிருக்கவில்லை. சாத்திய மற்ற விஷயத்தை எலியா முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தார். (நாம், “சாத்திய மற்ற சூழ்நிலைகள்” பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருக்கிறோம் என்பதை நினைவில் வைப்புகள்!) அவர் கைக்கொள்வதற்கான முன்னுதாரணமோ அல்லது வழிகாட்டிப் புத்தகமோ கொண்டிருக்கவில்லை.

சாத்தியமற்ற சூழ்நிலைகளில் நாம் தலைதெறிக்க ஓடும்போது ஒரு வழிகாட்டும் புத்தகத்தைக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று நாம் விரும்புவதில் லையா? ஒருவேளை நாம், பொறுமை என்பது பற்றிய வழிகாட்டிப் புத்தகம் ஒன்றைப் பயன்படுத்த முடியும்: “இந்த நான்கு விஷயங்களைச் செய்யுங்கள், உங்கள் பொறுமையானது மோசமான பிரச்சனையாகிவிட்டால், ஐந்து மற்றும் ஆறாம் விஷயங்களைச் செய்யுங்கள்”; அல்லது மரணத்தைப் பற்றிய கருத்தைக் கையாளும் ஒரு வழிகாட்டிப் புத்தகத்தைப் பயன்படுத்த முடியும்: “ஒன்று, இரண்டு, மூன்று, மற்றும் நான்கு ஆகிய படிநிலைகளை மேற்கொள்ளுங்கள், நீங்கள் உங்கள் மகனை அல்லது தாயை இழந்திருந்தால், ஐந்தாவது மற்றும் ஆறாவது படிநிலைகளையும் மேற்கொள்ளுங்கள்.” இப்படிப்பட்ட வழிகாட்டிப் புத்தகம் எதையும் தேவன் கொடுத்திருப்பதில்லை. அவர் நமக்கு, பொதுவாகப் பிரச்சனைகளைக் கையாள்வதன்மீதான வழிகாட்டிப் புத்தகம் ஒன்றைக் கொடுத்திருக்கிறார்; அது வேதாகமம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. இருப்பினும் இது 1-2-3 வகையான வழிகாட்டிப் புத்தகமல்ல. மாறாக இது கொள்கைகளின் புத்தமாக உள்ளது. தேவன், “உன் பிரச்சனைக்கு இந்தக் கொள்கைகளை நடைமுறைப்படுத்தப் போதிய அளவுக்குப் பெரியவனாக/ பெரியவளாக நீ இருக்கிறாய்” என்று கூறுகிறார்.

மரித்தோரை உயிர்ப்பிப்பது எவ்வாறு என்பது பற்றிய வழிகாட்டிப் புத்தகம் எதையும் எலியா கொண்டிராததால், அவர் செய்த செயலானது “உங்களால் முடிந்ததைச் செய்யுங்கள்” என்ற தலைப்பின் கீழிருந்து வந்ததாக இருக்கலாம். அவர் தமது உடலின் வெப்பத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ளலாம் என்பது அவருக்கு

நியாயமானதாகக் காணப்பட்டிருக்கலாம், எனவே அதை அவர் செய்தார். மற்றும் அந்தப் பையன் உயிர்ப்பிக்கப்பட்ட பின்பு, விளைவுகள் அவர் மனதை ஈர்த்திருக்கலாம், அதாவது இதைப் பற்றி எலிசாவிடம் கூறாமளவுக்கு அவர் மனதை ஈர்த்திருக்கலாம், மற்றும் இதனால்தான் எலிசாவும் பிற்பாடு இதையே செய்தார் என்று நான் நினைக்கிறேன் (2 இராஜாக்கள் 4). இது அவ்வாறு செய்யப்பட வேண்டியதாக இருந்ததா? அனேகமாக இல்லை. இயேசு வந்தபோது, அவர் மக்களிடம் வெறுமனே பேசினார் மற்றும் மக்கள் மரித்தோரில் இருந்து உயிர்பெற்று எழுந்தனர் (cf. லூக்கா 7:14; முதலியன).

இது நம்மை, வல்லமையின் உண்மையான ஆதாரமூலத்திடம் கொண்டுவருகிறது: எலியா அந்தப் பிள்ளையின்மீது தம்மைக் கிடத்தியதல்ல, ஆனால் அதற்கு மாறாக, எலியாவின் ஜெபமே ஆதாரமூலமாக இருந்தது: “என் தேவனாகிய கர்த்தாவே, இந்தப் பிள்ளையின் ஆத்துமா அவனுக்குள் திரும்பிவரப்பண்ணும்.” இந்த நிகழ்ச்சியின் அற்புதமான அம்சம் பின்வரும் வலிவாரந்த செய்தியை மறைத்துப்போட அனுமதித்துவிடாதீர்கள்: எலியா பிரச்சனையைத் தேவனிடத்திற்கு எடுத்துச் சென்றார்.

மூன்று அல்லது அதற்குச் சற்றேறக்குறையலான ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் எலியாவின் வாழ்வில், ஜெபமானது மழையை நிறுத்தியிருந்தது. அடுத்த அதிகாரத்தில் நாம், ஜெபமானது பரலோகத்தில் இருந்து அக்கினியைக் கொண்டுவந்ததையும் மழையை மறுபடியும் பெய்யச் செய்ததையும் காண்போம். இந்தத் தீர்க்கதரிசி ஜெபத்தில் நம்பிக்கை வைத்திருந்தார் - மற்றும் அவர் ஜெபித்தார். ஜெபத்தில் வல்லமை உள்ளது.

சாத்தியமற்ற சூழ்நிலை எதிலாவது நீங்கள் இப்போது இருக்கிறீர்களா? உங்கள் சூழ்நிலையுடன் நேரடியாகக் கையாளக்கூடிய வசனம் இதோ: “மனுஷரால் இது கூடாதுதான்; தேவனாலே எல்லாம் கூடும்” (மத்தேயு 19:26; என்னால் வலியுறுத்தப்படுகிறது). மரணத்தையும் மற்ற சாத்தியமற்ற சூழ்நிலைகளையும் நீங்கள் எதிர்கொள்ளும்போது, ஜெபியுங்கள். முழங்காற்படியிட்டு ஜெபியுங்கள். ஜெபிக்க மிகவும் கடினமாயிருக்கும்போது, ஜெபியுங்கள். நீங்கள் ஜெபிக்க வேண்டும் என்று உணராது இருக்கும்போது, ஜெபியுங்கள். “என் சித்தத்தின்படியல்ல, உம் சித்தத்தின்படியே ஆகக்கூடவது” என்று ஜெபியுங்கள். நீங்கள் எப்படி இருக்க வேண்டுமோ அப்படி இருப்பீர்கள் என்று ஜெபிக்க மறக்க வேண்டாம்.

வாழ்வின் பிரச்சனைகளினால் சலிப்படைந்திருந்த ஒரு கிறிஸ்தவத் தந்தையும் பள்ளி ஆசிரியரும் ஆக இருந்த ஒருவரைப் பற்றி நான் வாசித்தேன். அவர், “நான் எனது மாணவர்களுக்காகவும் எனது பிள்ளைகளுக்காகவும் ஜெபித்தேன், ஒன்றும் நடக்கவில்லை. பின்பு நான் எனது மாணவர்களின் ஆசிரியருக்காகவும் எனது பிள்ளைகளின் தந்தைக்காகவும் ஜெபித்தேன், விஷயங்கள் மேன்மையாகின” என்று எழுதினார்.

விளைவுகள் (18:22-24)

இரண்டு அடிப்படை விளைவுகள் இருந்தன. முதலாவது, பெலம் ஆதாயப்படுத்தப்பட்டது.

நிகழ்வுகளின் இந்த வரிசையிலிருந்து அந்தத் தாய் பெலத்தை ஆதாயப்படுத்திக்கொண்டாள். அவளது இருதயத்தில் இருந்த விசுவாசம் மறு

உறுதிப்படுத்தப்பட்டது. தாயிடம் மகன் திரும்ப ஒப்படைக்கப்பட்ட பிறகு 24ம் வசனத்தைக் கவனியுங்கள்: “அப்பொழுது அந்த ஸ்திரீ எலியாவை நோக்கி, நீர் தேவனுடைய மனுஷன் என்றும், உம்முடைய வாயிலிருந்து பிறக்கும் கர்த்தரின் வார்த்தை உண்மை என்றும், இதினால் ‘இப்போது அறிந்திருக்கிறேன்’ என்றாள்.” (என்னால் வலியுறுத்தப்படுகிறது.) அந்த விதவை இதற்கு முன் ஆச்சரியமான விஷயங்களைக் கண்டிருந்தாள், ஆனால் இது மறுக்க இயலாத உறுதிப்பாடாக இருந்தது!

இந்தப் பெண் யூதத்துவத்திற்கு மாற்றப்பட்டாள் என்றும், இவள் தீர்க்கதரிசியான யோனாவுக்கு தாயானாள் என்றும் யூதப் பாரம்பரியம் கூறுகிறது.⁴ விஷயம் இப்படியிருந்தாலும் இல்லை என்றாலும், இந்த விதவையானவள், சாத்தியமற்ற சூழ்நிலையில் இருந்து வெளிவந்து, கர்த்தருக்குள் பலத்த விசுவாசம் கொண்டாள் என்று நான் அறிகிறேன்.

இருப்பினும், அந்தத் தாய் பலப்படுத்தப்பட்டதுடன் விஷயம் முடிந்துவிடவில்லை; எலியாவும் பலப்படுத்தப்பட்டார் என்பது மறைமுக மாய் உணர்த்தப்படுகிறது, அவர்தமது முன்றரை ஆண்டுகாலமறைவான வாழ்விலிருந்து முன்னிருந்ததைக் காட்டிலும் அதிக பலம் உள்ளவராக வெளியே வந்தார். அடுத்த அதிகாரத்தில் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளபடி, அரசருக்கு முன், எல்லா மக்களுக்கு முன் மற்றும் பாகாவின் தீர்க்கதரிசிகள் 450 பேர் ஆகியோருக்கு முன்பாக அக்கினிப்பரிசோதனைக்காக அவர் தனி ஆளாக நிற்பார். இருப்பினும் அது எலியாவைப் பயமுறுத்தாது. அவர் இதற்கு முன் ஒருவரும் ஒருக்காலும் செய்திராத விஷயமாக, யெகோவா தேவனின் உதவியுடன் தானே மரணத்தை வெற்றிகொண்டிருந்தார்! வாழ்வு மற்றும் மரணம் ஆகியவற்றுடன் போராடிக்கொண்டிருக்கும் ஒருவருக்கும் மற்றும் உயிர் மீண்டுவந்ததைக் கண்டு இருக்கும் ஒருவருக்கு, அக்கினி கீழே இறங்கும்படிசெய்தல் போன்றது எவ்வளவு சிறிய விஷயமாக உள்ளது?

நம்மில் எவரும் வாழ்வின் சாத்தியமற்ற பிரச்சனைகளை விரும்புவ தில்லை. நம்மில் எவரும் அவற்றை வேண்டுமென்றே கேட்டுக்கொள்வதில்லை. இருப்பினும் நாம் பின்வரும் விஷயத்தை உய்த்து உணர வேண்டியது அவசிய மாக உள்ளது: சாத்தியமற்ற சூழ்நிலைகளை நாம் தேவனுடைய உதவியுடன் சந்தித்திருக்கும்போது, நாம் இன்னும் அதிக பலமுள்ளவர்களாக, வாழ்வானது அடுத்து எதைக் கொண்டுவந்தாலும் அதைச் சந்திக்கக் கூடிய அளவு மேலான வர்களாக ஆகிறோம்.

நாம், இந்த வரலாற்றின் முடிவைக் கண்ணோக்குவோமாக. பலன்கள் பெற்றுக் கொள்ளப்பட்டன என்பது இரண்டாவது விளைவாக உள்ளது. ரோமர் 8:28, “அன்றியும், அவருடைய தீர்மானத்தின்படி அழைக்கப்பட்டவர்களாய்த் தேவனிடத்தில் அன்புகூருகிறவர்களுக்குச் சகலமும் நன்மைக்கு ஏதுவாக நடக்கிறதென்று அறிந்திருக்கிறோம்” என்று கூறுகிறது. அந்த சத்தியத்திற்கு இந்த வரலாறு ஒரு அழகிய விவரிப்பாக உள்ளது. ஒருமுறை இந்த வசனப்பகுதியின் மீது நான் பிரங்கித்து முடித்த பின்பு, கேட்டுக்கொண்டிருந்தவர்களில் ஒருவர், “சந்தோஷமான முடிவுகளைக் கொண்ட வரலாறுகளை நான் விரும்புகிறேன்” என்று கூறினார். இந்த வரலாறு ஒரு சந்தோஷமான முடிவைக் கொண்டுள்ளது: “கர்த்தர் எலியாவின் சத்தத்தைக் கேட்டார்; பிள்ளையினுடைய ஆத்துமா அவனுள் திரும்பிவந்தது; அவன் பிழைத்தான். அப்பொழுது எலியா பிள்ளையை

எடுத்து, மேல்வீட்டிலிருந்து அவனைக் கீழ்வீட்டிற்குள் கொண்டுவந்து, அவனை அவன் தாயினிடத்தில் கொடுத்து: பார் உன் பிள்ளை உயிரோடிருக்கிறான் என்று சொன்னான்” (வசனங்கள் 22, 23).

எலியா அந்தப் பையனைப் படிகளில் கீழிறக்கி அழைத்து வருகையில் அந்தத் தாயின் திகைப்பை கற்பனை செய்து பாருங்கள்! எலியாவின் வார்த்தைகளில் உள்ள எளிமையைக் கண்ணோக்குங்கள்: “பார் உன் பிள்ளை உயிரோடிருக்கிறான்” என்று கூறினார். அவர், “நான் என்ன செய்திருக்கிறேன் என்று பார்” என்று கூறவில்லை, ஆனால் “பார், உன் பிள்ளை உயிரோடிருக்கிறான்” என்றே கூறினார். ஓ, அந்தச் சிறிய இல்லத்தில் சந்தோஷம் மீண்டும் ஆளுகை செய்திருக்க வேண்டும்! மீண்டும் கண்ணீர் பெருக்கெடுத்திருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை, ஆனால் இம்முறை அவைகள் சந்தோஷத்தின் கண்ணீர்களாக இருந்தன.

ஜெபமானது எப்போதும் நமக்கு அன்பானவர்களை மீட்டுத்தரும் என்று நான் கூறவில்லை, ஆனால் ஜெபமானது நம்மை சமாளிக்கக் கூடியவர்களாக, வெற்றியுள்ளவர்களாக ஆக்கும். 1985ம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதத்தில், டல்லால்/போர்ட்வொர்த் பகுதியில் குடியிருந்தவர்களாகிய நாங்கள், ஒரு பெண்ணின் மகனைக் கொன்றுவிட்டு பலசரக்குக் கடையொன்றில் களவு செய்திருந்த சில மனிதர்களின் வரலாற்றைப் பின்தொடர்ந்தோம். இந்த நிகழ்ச்சி அந்தக் கடையில் இருந்த தொலைக்காட்சிக் கண்காணிப்புக்கருவியில் பதிவுசெய்யப்பட்டிருந்தது, அது தொலைக்காட்சியில் திரும்பத் திரும்பக் காண்பிக்கப்பட்டது. பிற்பாடு நாங்கள் தொலைக்காட்சியில், அந்தப் பெண், மருத்துவமனையில் உணர்வற்றுக் கிடந்த தனது மகனுடன் பேசிய காட்சியைக் கண்டோம். பின்பு அவளது மகன் இறந்த பிற்பாடு அவளிடத்தில் பேட்டிக்காணப்பட்டதையும் கண்டோம். அவள் தனது மகன் இறப்புக்குத் தயாராக இருந்ததில் தனக்கிருந்த நம்பிக்கையைத் தெரியப்படுத்தினாள் மற்றும் அவள் சமாதானமாக இருந்தாள். தொலைக்காட்சி அறிவிப்பாளர் கூறிய இரண்டு விஷயங்கள் எனது கவனத்தை ஈர்த்தன: (1) அவளது பலம் அவளைச் சுற்றிலும் இருந்த எல்லாரையும் ஆச்சரியத்தில் ஆழ்த்தியது மற்றும் (2) அவள் ஆழ்ந்த தேவபக்தியுள்ள பெண்ணாக இருந்தாள். ஆம், வாழ்வு கொண்டுவரும் எவ்விதமான சாத்தியமற்ற சூழ்நிலையையும் சந்திக்கத் தேவன் உங்களுக்கு உதவக்கூடும்.

இருப்பினும், நாம் இன்னும் ஒரு அடிவைப்பு அதிகமாகச் செல்ல வேண்டும். தனது பிள்ளையை இழந்த சாறிபாத் ஊரின் விதவைக்கும் இன்றைய நாட்களில் தங்களுக்கு அன்பானவர்களை இழந்து தவிப்பவர்களுக்கும் இடையில் நாம் ஒரு இணைவைக் கொண்டு வருவோமாக. 1 தெசலோனிக்கேயர் 4ல் பவுல் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

அன்றியும், சகோதரரே, நித்திரையடைந்தவர்களினிமித்தம் [அதாவது மரித்தவர்களினிமித்தம்] நீங்கள் நம்பிக்கையற்றவர்களான மற்றவர்களைப்போலத் துக்கித்து, அறிவில்லாதிருக்க எனக்கு மனதில்லை. இயேசுவானவர் மரித்து பின்பு எழுந்திருந்தாரென்று விசுவாசிக்கிறோமே; அப்படியே இயேசுவுக்குள் நித்திரையடைந்தவர்களையும் தேவன் அவரோடேகூடக் கொண்டு வருவார் ... பின்பு உயிரோடிருக்கும் நாமும் கர்த்தருக்கு எதிர்கொண்டுபோக, மேகங்கள்மேல் அவர்களோடேகூட

ஆகாயத்தில் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டு, இவ்விதமாய் எப்பொழுதும் கர்த்தருடனே கூட இருப்போம் (வசனங்கள் 13, 14, 17; என்னால் வலியுறுத்தப்படுகிறது).

எலியா அந்தப் பையனைச் சுமந்துகொண்டு கீழே இறங்கி வந்து அந்தப் பையனின் தாயிடம் அவனைக் கொடுத்தது போலவே, இயேசு திரும்பவும் வரும்போது, அவர் தம்முடன் இருக்கிற நமக்கு அன்பானவர்களைக் கொண்டுவருவார்! அவர்களைச் சந்திக்க நாம் ஆகாயத்திற்கு எடுத்துக்கொள்ளப்படுவோம். நாம் விசுவாசம் நிறைந்தவர்களாக இருந்தால், என்றென்றைக்கும் கர்த்தருடனே கூட இருப்போம். அது என்ன ஒரு மறு இணைவாக இருக்கும்! “ஆகையால், இந்த வார்த்தைகளினாலே நீங்கள் ஒருவரையொருவர் தேற்றுங்கள்” (1 தெசலோனிக்கேயர் 4:18).

முடிவுரை

இந்தப் பாடங்களில் நாம் கண்டுள்ளவற்றில் பெரும்பான்மையானவற்றைத் தொகுத்துக்கூறும் ரோமர் 8:28க்கு நாம் திரும்புவோமாக: “அன்றியும், அவருடைய தீர்மானத்தின்படி அழைக்கப்பட்டவர்களாய்த் தேவனிடத்தில் அன்புகூருகிறவர்களுக்குச் சகலமும் நன்மைக்கு ஏதுவாக நடக்கிறதென்று அறிந்திருக்கிறோம்.” துன்பத்தைத் தேவன் வெற்றியாகத் திருப்ப முடியும். இருப்பினும் இவ்வசனப்பகுதியில் இரண்டு நிபந்தனைகள் உள்ளதைக் கவனியுங்கள்: “அவருடைய தீர்மானத்தின்படி அழைக்கப்பட்டவர்களாய்த் தேவனிடத்தில் அன்புகூருகிறவர்களுக்கு,” நம்மில் ஒவ்வொருவரும் தமது முழு இருதயத்தோடும், தமது முழு ஆத்துமாவோடும் தமது முழுமனதோடும் தமது முழு பெலத்தோடும் தேவனிடத்தில் அன்புகூர வேண்டும். ஒவ்வொருவரும், கீழ்ப்படிதல் மூலமாக (மாற்கு 16:16) அவரது சவிசேஷ அழைப்பிற்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும் (2 தெசலோனிக்கேயர் 2:14). ஒவ்வொருவரும் தமது வாழ்வை அவரது நோக்கத்திற்கு இணக்கமாக்க வேண்டும். இயேசு, “நீங்கள் என்னிடத்தில் அன்பாயிருந்தால் என் கற்பனைகளைக் கைக்கொள்ளுங்கள்” என்று கூறினார் (யோவான் 14:15).

உங்கள் வாழ்வில் கூரை உள்ளாக உருக்குலையும்போது, நீங்கள் மரணத்தையும் சாத்தியமற்ற பிற சூழ்நிலைகளையும் எதிர்கொள்ளும்போது, கர்த்தர் உங்களை ஆசீர்வதிக்கக் கூடும்படிக்கு நீங்கள் அவருடைய நிபந்தனைகளை நிறைவேற்றி இருக்கிறீர்களா?

குறிப்புகள்

¹இவ்வரலாற்றில் “அவனுடைய சுவாசம் போகும்படும்” என்ற சொற்றொடரானது “அவன் இறந்து போனான்” என்பதற்கான மங்கலக் கூற்றாகக் காணப்படுகிறது. ²இந்த விதவை தனது வார்த்தைகளினால் மிகச்சரியாக எதை அர்த்தப்படுத்துகிறான் என்பது பற்றிக் கேள்வி உள்ளது. அவளது கூற்றின் தொடக்கமானது, எபிரெய மொழியில் “உமக்கும் எனக்கும் என்ன?” என்றே நேரடியாக அர்த்தப்படுகிறது. அவள், எலியா ஒரு பரிசுத்தராக (“தேவனுடைய மனிதராக”) இருக்கிறார் என்றும், அதற்கு நேர்மாறாக அவள் ஒரு பாவி என்று வெளிப்படுத்தப்பட்டு இருப்பதால் அவளது பாவங்களுக்குத் தண்டனையாக அவளது மகன் மரணத்திற்கு உள்ளாக்கப்பட்டான் என்றும்

கூறியிருக்கலாம். எவ்வகையிலும், எவ்வாறு ஏதோ ஒருவகையில் பொறுப்பாளியாகிறார் என்பதே மறைமுகமான கருத்தாக உள்ளது. ³இதைச் சுட்டிக்காண்பிக்கும்படியான கருத்து எதுவும் எபிரெய மொழி வேதாகமத்தில் இல்லை, ஆனால் செப்துவஜிந்த வேதாகமம் பின்வரும் கருத்தைக் கூடுதலாகக் கூறுகிறது: “அவர் அந்தப் பிள்ளையின் வாய்க்குள் ஊதினார்.” ⁴இந்தப் பாரம்பரியக்கூற்றானது, 24ம் வசனத்தில் “உண்மை” என்று மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ள எபிரெய வார்த்தையில் இருந்து “அமித்தாய்” என்ற வார்த்தை வடிவமைக்கப்பட்டது என்ற உண்மையின் அடிப்படையில் ஏற்பட்டிருக்கலாம். அமித்தாய் என்பது யோனாவின் தந்தையினுடைய பெயராக இருந்தது (யோனா 1:1). அற்பமான இந்த அடிப்படையில் இருந்து, இந்த விதவை அமித்தாய் என்பவரைத் திருமணம் செய்திருந்தாள் என்றும் மற்றும் அவளது மகன்தான் யோனா என்றும் சிலர் யூகிக்கின்றனர்.

காட்சி - உதவிக் குறிப்புகள்

துக்கத்தின் படிநிலைகள் பற்றி ஒரு வரைபடம் வரைதல் மதிப்புள்ளதாக இருக்கலாம். அந்தப் படிநிலைகள் இந்தப் பாடத்தில் சுருக்கமாக மாத்திரமே குறிப்பிடப்பட்டிருந்தாலும், வரைபடம் காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டிருந்தால், கூட்டத்தில் இருப்பவர்களில் சிலருக்கு அது உதவியாக இருக்கும். அந்தப் படிநிலைகளினூடே செயல்படுகையில் வெட்கப்பட அவசியம் இல்லை என்பதை வலியுறுத்துங்கள்.

பாட வரைகுறிப்பு

அறிமுகம்

- A. அறிமுகப்படுத்தும் வழியாக நாம், எபிரெயர் 11:32-35ஐ வாசிப்போமாக. பின்பு நாம் “ஸ்திரீகள் சாகக்கொடுத்த தங்களுடையவர்களை உயிரோடெழுந்திருக்கப் பெற்றார்கள்” என்ற பகுதியை முதன் முறையாகக் கண்ணோக்குவோம்.

B. நமது பாடம்:

1. கூரையானது உள்ளாக உருக்குலையும்போது, அது பயங்கரமான விஷயமாக இருக்கக் கூடும்.
2. உண்மைநிலை, பரிகாரம் மற்றும் விளைவுகள் ஆகியவற்றைக் காண்பதற்கு நாம் 1 இராஜாக்கள் 17:17-24க்குச் செல்வோமாக.

I. உண்மை நிலை (17:17, 18)

- A. மரணத்தைப் பற்றி நினைக்க நாம் விரும்புவதில்லை, ஆனால் அது ஒரு உண்மை நிலையாக உள்ளது.

1. பிசாசின் பொய்: ஆதியாகமம் 3:4.
2. உண்மை: எபிரெயர் 9:27.

B. இந்தப் பெண் மரணத்தின் உண்மை நிலையை அறிந்தாள்.

1. அவளது கணவர் இறந்து போயிருந்தார்.
2. எவ்வாறு அங்கு வந்தபோது அவளும் அவளது மகனும் இறக்கத் தயாராக இருந்தனர், ஆனால் ஒத்திவைப்பு ஒன்று இருந்தது.

3. இப்போது அவளது மகன் இறந்துபோகிறான் (வசனம் 17).
- C. அவளது பதில் செய்கையைக் கவனியுங்கள் (வசனம் 18).
1. நாம் முதலில் அவளைச் சந்தித்தபோது மரணத்தைப் பற்றி அவளுக்கு இருந்த எண்ணப்போக்கில் இருந்து இது எவ்வளவு நேர்மாறானதாக உள்ளது! அந்த வேளையில் அவள் ஒப்புக்கொடுத்தவளாக இருந்தாள்; இப்போது அவள் கோபமடைந்தவளாக இருக்கிறாள்.
 - a. மரண நிகழ்வுக்குப் பின்பு குணமாகும் செயல்முறையின் படிநிலைகள்:
 - (1) அதிர்ச்சி
 - (2) உணர்வுகள் விடுவிக்கப்படுதல்
 - (3) மனத்தளர்ச்சி மற்றும் தனிமை உணர்வு
 - (4) பெரும் வரத்தம் அல்லது துயரம்
 - (5) குற்ற உணர்வு
 - (6) வெறுப்புணர்வு மற்றும் வெறுத்தல்
 - (7) சாதாரண செயல் முறைகளுக்குத் திரும்பப் போராட்டம்
 - b. இங்கு நாம் “வெறுப்புணர்வு மற்றும் வெறுத்தல்” என்பதைக் காண்கிறோம்.
 2. அவள் எலியாவுக்கு எதிராகக் கதறுகிறாள். நாம் மனதிலும் உடலிலும் வேதனை உள்ளவர்களாக இருக்கும்போது, பிற்பாடு நாம் கூறியதாக அல்லது செய்ததாக நம்மால் நம்ப இயலாத விஷயங்களைக் கூறுகிறோம் மற்றும் செய்கிறோம்.

II. பரிகாரம் (17:19-21)

- A. எலியா எவற்றைச் செய்யவில்லை:
1. அவர் கோபத்துடன் திருப்பிக் கடுஞ்சொல் கூறவில்லை.
 2. அவர் அவளது ஆசீர்வாதங்களை எண்ணிப்பார்க்கும்படி கூறவில்லை.
 3. அவர் அவளது இறையியல் கோட்பாட்டைத் திருத்தவில்லை.
- B. அந்த சூழ்நிலையில் உதவுவதற்கு எலியா செய்த ஐந்து விஷயங்கள்:
1. அவர் அங்கிருந்தார்.
 - a. அனேகமாக இதைக் காட்டிலும் அதிகம் முக்கியமானது வேறு எதுவும் இருப்பதில்லை. என்ன கூறுவது என்று நீங்கள் அறியாதிருப்பினும் நீங்கள் அங்கிருங்கள்.
 - b. பல வாரங்கள் மற்றும் மாதங்கள் ஆன பின்பும் அங்கிருக்க மறக்காதீர்கள்.
 2. அவளது வேதனையை அவர் உணர்ந்தார்.
 - a. நடந்திருந்த விஷயம் குறித்து அவர் ஆழமாக வேதனை அடைந்தார் (20ம் வசனத்தைக் கவனியுங்கள்). “அழுகிறவர்களுடனே அழ” தயக்கம் கொள்ளாதீர்கள் (ரோமர் 12:15).

- b. உங்கள் “அழகையை” கட்டுப்பாட்டிற்குள் வைத்திருங்கள்.
3. மற்றவர்கள் துண்டுகளாகச் சிதறியபோது அவர் அமைதியில் நிலைத்திருந்தார் (18 மற்றும் 19அ வசனங்களை நேரெதிராக ஒப்பிடுங்கள்).
- a. சித்தப்பிரமையுடன் சிறிது நீங்கள் கூடுதலாக்கினால், நீங்களே பிரச்சனையின் பாகமாகி விடுவீர்கள், தீர்வின் பாகமாகமாட்டீர்கள்.
- b. 20ம் வசனம் தனித்திருக்கையில் செய்யப்பட்டது.
4. அவர் தம்மால் செய்யக்கூடியதைச் செய்தார்.
- a. அவர், அவளிடத்தில் இருந்து பிள்ளையை வாங்கிக்கொண்டு, அவனைப் படுக்கையின்மீது கிடத்தினார். துக்கப்படுகிற வீட்டாரை அமைதியடைய செய்வதற்கு எப்போதும் நாம் அக்கறை கொள்ள முடியும்.
- b. அவர் தொடர்ந்து வேறு என்ன செய்தார் என்று கவனியுங்கள்.
5. மிகமுக்கியமாக, அவள் சார்பில் அவர் தேவனிடம் சென்றார் (வசனம் 20).
- a. எலியா அந்தப் பிள்ளையின்மீது மூன்றுதரம் படுத்துக் கிடந்த ஆர்வம் மிக்க விபரத்தை நாம் கொண்டுள்ளோம் (வசனம் 21).
- (1) அதற்கு முன்னால், எவரொருவரும் மரித்தோரில் இருந்து எழுப்பப்பட்டிருந்ததில்லை. என்ன செய்வது என்பதற்கு முன்னுதாரணம் எதையும் எலியா கொண்டிருக்கவில்லை.
- (2) அவர் அனேகமாக, தமக்கு அறிவுக்குட்பட்டதாகக் காணப்பட்டதை செய்தார் எனலாம் (அதாவது தம்மால் இயன்றதைச் செய்தல்).
- b. ஜெபத்தில் அவர் தேவனிடம் சென்றார் என்பதே வல்லமையின் உண்மையான ஆதாரமூலமாக இருந்தது.
- (1) நீங்கள் உங்களைச் சாத்தியமற்ற சூழ்நிலையில் இருப்பதாகக் காணும்போது, மத்தேயு 19:26ஐ நினைவில் வைத்துக்கொள்ளுங்கள்.
- (2) ஜெபத்தின் காரணமாக எலியாவின் வாழ்வில் மாபெரும் விஷயங்கள் நடைபெற்றன (எடுத்துக்காட்டாக, மழை பெய்யாது இருப்பதற்கான ஜெபம்). அவர் ஜெபத்தின் வல்லமையில் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார்!
- c. நீங்கள், மரணம் மற்றும் சாத்தியமற்ற சூழ்நிலைகளை எதிர்கொள்ளும் போது, ஜெபிக்க மறவாதீர்கள்.

III. விளைவுகள் (17:22-24)

- A. பலம் ஆதாயப்படுத்தப்பட்டது.

1. அந்தப் பெண், உண்மையான தேவனுக்குள் கொண்டிருந்த விசுவாசம் பலப்படுத்தப்பட்டது (வசனம் 24). எலியாவும் பலப்படுத்தப்பட்டார். இப்போது அவர் பாகாவின் தீர்க்கதரிசிகளை எதிர்கொள்ளத் தயாராக இருக்கிறார்.
2. தேவனுடைய உதவியுடன், வாழ்வின் சாத்தியமற்ற சூழ்நிலைகளை வெற்றிகரமாகச் சந்தித்தல் என்பது நம்மையும் பலப்படுத்த முடியும்.

B. பலன்கள் பெற்றுக்கொள்ளப்பட்டன (ரோமர் 8:28அ).

1. அந்தப் பெண்ணின் மகன் அவளுக்கு திரும்பத் தரப்பட்டான் (வசனங்கள் 22, 23).
2. ஜெபம் என்பது எப்போதுமே, நாம் நேசிப்பவர்களின் வாழ்வை மீட்டுத் தராது, ஆனால் ஜெபமானது, வாழ்வு எதைக் கொண்டுவந்தாலும், அதைச் சமாளிக்க நம்மைப் பெலப்படுத்தும். மற்றும், நாம் தேவனுக்கு உண்மையுள்ளவர்களாக இருந்தால், நாம் இயேசுவின் மறுவருகையை முன்னெதிர் பார்த்திருக்க முடியும் (1 தெசலோனிக்கேயர் 4:13, 14, 17).

முடிவுரை

“அவருடைய தீர்மானத்தின்படி அழைக்கப்பட்டவர்களாய்த் தேவனிடத்தில் அன்புகூருகிறவர்களுக்கு” இந்த வாக்குத்தத்தங்கள் உள்ளன (ரோமர் 8:28ஆ).